

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.208/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe eljáró képviselő: felperest képviselő kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 34. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 103.K.701.674/2020/33. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.800 (harmincötezernyolcszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2011. január 1. napjától megbízással, 2011. július 1-jétől kinevezéssel látta el a szolgálati hely osztályvezetői feladatait.

[2] A felperes a 2017. augusztus 1. napjától 2020. augusztus 31. napjáig tartó perbeli időszakban valamennyi hónapban, – kapitányságvezető-helyettesi beosztás létrehozása hiányában, változó mértékű szolgálatteljesítési napot érintve – az osztályvezetői beosztásának ellátása mellett rendszeresen helyettesítette a kapitányságvezetőt távolléte alatt és amikor a feladatellátásában egyéb szolgálati okból (pl. értekezleteken, rendezvényeken való részvétel, beszámolók tartása, fizikai alkalmassági vizsgálat, lövészet miatt) akadályoztatva volt.

[3] Az alperes a települési Rendőrkapitányság ügyrendjében és a felperes munkaköri leírásában a települési Rendőrkapitányság teljes személyi állományának előljárójaként rögzítette a felperes helyettesítési feladatát.

[4] A felperes 2020. szeptember 3. napján a perbeli időszakra a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71.§ (5) bekezdése alapján megbízási díj érvényesítése iránt szolgálati panaszt terjesztett elő a települési Rendőrkapitányság vezetőjénél, aki a szolgálati panasznak nem adott helyt és azt az alperesi rendőr-főkapitányság vezetője részére felterjesztette. Az alperes vezetője 10000-101/414/3/2020.Szü. számú határozatával a felperes szolgálati panaszát elutasította, mert a megbízási díj iránti igényét alaptalannak tartotta a kapitányság ügyrendjében, valamint a felperes munkaköri leírásában foglalt helyettesítési feladatoknak a kapitányságvezető távollétében történő jogszerű ellátására hivatkozással. Hangsúlyozta, hogy a helyettesítések száma egyetlen esetben sem volt harminc napot meghaladó, egybefüggő, folyamatos helyettesítés.

A kereset és a védírat

[5] A felperes keresetében 2017. augusztus 1. napjától 2020. augusztus 31. napjáig terjedő időre – 37 hónapra – 1.430.050 forint megbízási díj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja és a 71.§ (5) bekezdése, valamint a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete alapján. Arra hivatkozott, hogy az alperes utasította az eredeti munkaköre ellátása mellett a települési Rendőrkapitányság vezetőjének távollétében, annak munkaköre ellátására. Az ellátott többletfeladatok közé tartozott különösen a vezetői eligazítások tartása, beszámoltatás, társszervekkel történő kapcsolattartás, ügyiratok kiszignálása, jóváhagyások, szabálysértési őrizetről való döntések. A helyettesítéssel érintett napokon a települési Rendőrkapitányság irányítását végezte, a kapitányságvezető helyett személyzeti meghallgatást tartott, pénzügyi kötelezettség vállalást engedélyezett. Hivatkozott arra, hogy az alperes kapitányságvezető-helyettesi beosztást nem hozott létre. A munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozók; helyettesítései 30 napot meghaladóak voltak.

[6] A megbízási díj összegszerűsége kapcsán kiemelte a kapitányságvezetői és osztályvezetői besorolási kategória közötti illetménybeli különbséget; a kapitányságvezetői feladatokkal járó többletmunka mennyiséggel, felelősséggel, a szakmailag magasabb

kvalifikáltságot és komolyabb szakértelmet igénylő, nagyobb felelősséggel járó munkavégzés.

[7] Az alperes védiratában a keresetet jogalapjában vitatva kérte annak elutasítását. Álláspontja szerint harminc napot meghaladó, egybefüggő időtartamon túli, valódi többletmunkát jelentő és a kapitányságvezetői feladatok lényeges részét átölelő helyettesítés nem történt. A kapitányságvezető távollétében a felperes számos feladatkörben nem járhatott el, melyek a vezetői munka lényeges tartalmát adják, a felperes feladatai főként adminisztratív napi kapitányságvezetői feladatok egy részére terjedtek ki, amelyek többletfelelősséggel nem jártak. Az alperes hivatkozott a szolgálati panaszt elutasító határozatra és a Hszt. 71.§ (5)-(6) bekezdése alapján arra, hogy a harminc napot meg nem meghaladó megbízás esetén a munkáltató nem köteles a megbízási díj megfizetésére csak abban az esetben, amennyiben mérhető, kimutatható tartós többletfeladatokat rótt a helyettesítő személyre. A harminc napon belüli távollét nem minősül tartós távollétnek, így a távollevő feladatainak végzésével a saját beosztása mellett jelentkező napi munkafeladatok egyedileg vizsgálándók annak eldöntése érdekében, hogy azok valódi többletterhelést jelentenek-e a helyettesítő személy tevékenységére nézve vagy sem. Okiratokkal igazolhatóan a kapitányságvezető távollétének időtartamai a jogszabályban írt, helyettesítési díjazásra jogosító időtartamot nem haladták meg, a fellelhető, leadott feladatok pedig jelentős részben adminisztratív teendők voltak, a feladatellátás nem járt a kapitányság szervezeti vezetésének összetettebb teendőivel.

[8] Az alperes az igényelt megbízási díjatösszegszerűségében is vitatta, e körben differenciált helyettesítési díj megállapítását tartotta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest 1.430.050 forint megbízási díj és annak 2019. február 16. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére. Döntését a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvényben (a továbbiakban: Kp.) 89.§ (1) bekezdés c) pontjára alapította, figyelemmel a Kp. 4.§ (7) bekezdés 3. pontjára, 5.§ (4) bekezdésére, a Hszt. 2.§ 25. pontjára, 71.§ (1)-(6) bekezdéseire, 163. § (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 10.§ (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 2.§-ra, 2. számú melléklet I. 3. pontjára, a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.179/2011/4., Mfv.II.10.303/2017/3., Mfv.II.10.304/2017/5., Mfv.II.10.777/2012/7. számú határozataira és a BH2018.346. számú eseti döntésre.

[10] A tényállás körében megállapította ([31] bekezdés), hogy a perrel érintett időszakban a felperes a települési Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály osztályvezetőjeként

ellátta a kapitányságvezető távolléte esetén eredeti beosztása mellett a kapitányságvezető feladatait, és a perben azt vizsgálta, hogy a felperes a kapitányságvezető szolgálatteljesítése esetén milyen mértékben látott el kapitányságvezetői beosztásba tartozó feladatokat. Rögzítette, hogy osztályvezető és a kapitányságvezető beosztás külön beosztás, a két beosztásba tartozó feladatok különbözőek, azok tartalma lényegesen eltérő. Az a körülmény, hogy az ügyrend és a felperes munkaköri leírása a felperes feladatává tette a kapitányságvezető helyettesítését érvelése szerint nem jelentheti azt, hogy a felperesnek munkaköri feladatként kellene ellátnia a kapitányságvezető helyettesítését, mivel a két beosztás tartalma nem azonos.

[11] A lefolytatott bizonyítás (okiratok, tanúk vallomása) eredménye alapján arra következtetett, hogy a perbeli időszakban a kapitányságvezetőt távollétében a felperes teljes jogkörrel helyettesítette és rendszeresen akkor is ellátta a kapitányságvezető beosztásába tartozó feladatokat, amikor a kapitányságvezető szolgálatban volt. A hivatkozott jogszabályhelyek alapján rögzítette, hogy egy adott beosztáshoz csak az ahhoz szorosan kapcsolódó munkaköri feladatokat lehet előírnia egyoldalúan a munkáltatónak, továbbá a kapitányság ügyrendje nem korlátozza a helyettesítési feladatokat, azokat a kapitányságvezető távolléte, vagy akadályoztatása esetén teljes körben el kellett látnia a felperesnek. Az ügyrend szerint a felperes a teljes személyi állomány előjárójának minősült. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá azt is, hogy a felperes általános jellegű helyettese volt a kapitányságvezetőnek, folyamatosan, nem csupán eseti jelleggel látta el a helyettesítési feladatokat, és nem eshetett eltérő megítélés alá a kapitányságvezető helyettesítése a szolgálatban léte alatt sem. A törvényszék nem osztotta az alperes azon hivatkozását, hogy a felperes kizárólag megbízási díjra nem jogosító adminisztratív feladatokat látott volna el, ugyanis számos esetben pénzügyi kötelezettségvállalást teljesített, személyzeti ügyekben is eljárta.

[12] A jogalap körében a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján állapította meg a felperes megbízási díjra jogosultságát, az összecszerűség megállapításakor figyelembe vette az egyes hónapokban ellátott helyettesítési napok számán túl azt a többletfeladatot, többletszolgálatot, amit az eredeti beosztás ellátása mellett még teljesítenie kellett. A kapitányságvezető 32 hónapot érintő bizonyítható távolléte alatt a 100%-os megbízási díjat alaposnak találta, ilyenkor a felperes legalább egy, de jellemzően 2-5, vagy ezt meghaladó mértékű szolgálati napon helyettesítette a kapitányságvezetőt. A kapitányságvezető további 5 hónapot érintő szolgálatban léte alatti helyettesítési feladatokra tekintettel is az illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest az átlagos havi szignálások számát, a vezetői jóváhagyások végzését és eligazítások tartását, valamint a szóban ellátott vezetői feladatokat figyelembe véve. A keresettel egyezően megállapított megbízási díj után a középídtől számított késedelmi kamat és 188.000 forint perköltség megfizetésében is marasztalta az alperest.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a marasztalási összeg mérséklését kérte a tőke, a kamat és a perköltség vonatkozásában. Kérte továbbá a felperes

kötelezését a költségjegyzéken felszámított jogorvoslati eljárásban felmerülő másodfokú perkötségben. Jogszabálysértésként a Hszt. 71.§ (1) és (6) bekezdése megsértésére hivatkozott.

[14] A jogalap körében azzal érvelt, hogy a bíróságok értékelési gyakorlata visszatérően megsérti, figyelmen kívül hagyja a Hszt. 71.§-ban szabályozott megbízási tevékenység ellátásának ellentételezésére, díjazására a szolgálati jogviszony jelentette többletelvárásokra, eltérő, más jogviszonyokhoz képest nagyobb kedvezményeket, de sokszor szigorúbb feltételeket is megállapító szabályozásában foglaltakat. A szabályozáshoz fűződő jogalkotói szándék –álláspontja szerint – arra irányult, hogy a hivatásos állományúak által saját, beosztás szerinti feladatok mellett végzett más beosztásba tartozó feladatok jelentette többletet, önmagában nem tekintette díjazásra jogosító feltételnek. A jogalkotó a helyettesítés minden esetében a 30 napos helyettesítési tartam meglétéhez köti ugyanis a díjazást; 30 napos időkorlát felett kötelező a helyettesítés első napjától a megbízási díj fizetése, azonban semmi nem zárja ki, hogy a többletfeladatok ellátásának elismeréseként a munkáltató saját mérlegelése szerint részesítse díjazásban a helyettesítőt az az alatti időtartamban is. Ennél fogva nem lehet a 71.§ (1) bekezdése c) pontjában kizárólag a szolgálati beosztás ellátásában tartósan (30 napot meghaladóan) akadályozott személy helyettesítési díjazása előfeltételként értékelni. Vitatta a Kúria Mfv.II.10.304/2017/5. számú ítéletére, és a BH2018.346. számú döntésére alapított elsőfokú bírósági érvelést, mert eszerint a folyamatosság, a visszatérő rendszeres ismétlődés, az éves szabadságok esetében is megbízási díjra való jogosultságot teremt, függetlenül attól, hogy az átmeneti, de visszatérő helyettesítések esetében jelentkezik-e ténylegesen mérhető többletmunka, többletfeladat. Álláspontja szerint ez a fajta értelmezés végeláthatatlan perekhez, és a munkáltatónál munkaszervezési problémákhoz vezethet.

[15] Kifogásolta továbbá a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatával egyező elsőfokú ítéleti érvelést, ugyanis jelen esetben – a hivatkozott kúriai döntéstől eltérően – nincs olyan jogi norma, ami előírja az adott beosztásba (kapitányságvezető) sorolható feladatokat, ezért a helyettesítés lehetőségét a kapitánysági ügyrendbe, és a felperes munkaköri leírásába jogszerűen szerepeltették.

[16] Az alperes az elsőfokú ítélet összecszerűségét is vitatta, a teljes kereseti időszakra az alapilletmény 100%-ban megítélt megbízási díjat eltúlzott mértékűnek találta. Sérelmezte, hogy a havi átlagos munkanapok (18-22 munkanap) arányát tekintve a legalább egy, de jellemzően több 2-5 nap időtartamok közötti helyettesítés nem áll arányban a megítélt megbízási díj mértékével. A napi teendők (szignálások, jóváhagyások) időtartamát a nyilvántartott adatok alapján visszaellenőrizni nem lehetett, de ezek a felperes napi munkaidejének csak egy részét érintették. A kapitányságvezető napi hosszabb-rövidebb időt jelentő távollétei esetén a nyomatékosabb döntések egészét vagy túlnyomó részét (fegyelmi, káreseti, személyzeti döntések, kapitányságvezetői ellenőrzések esetei) nem ruházta át a felperesre. A díjazás mértékére nézve az elsőfokú bíróság az alperes álláspontja szerint a peres eljárásban beszerzett adatokat nem megfelelően súlyozva állapította meg a marasztalás összegét sem.

[17] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes ténybeli és jogi indokaira tekintettel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, az irányadó jogszabályokat helyesen értelmezte, az

megfelel a releváns bírói (törvényszéki, ítéltáblai és kúriai) gyakorlatnak is. A megállapított tényállás, – miszerint a felperes a bűnügyi osztályvezetői beosztásában a rendőrkapitányság vezetőjét rendszeresen helyettesítette – nem vitatható. Nézete szerint miután a fellebbezés az elsőfokú bíróság döntésének ténymegállapításait és értékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, így fellebbezés kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítéktértékelés mellett vizsgálható.

[18] Az alperes a saját mulasztására eredményesen nem hivatkozhat, így felperesnek a munkaköri leírása, az alperesi ügyrend szabályai, az állománytáblázat hiányosságai a jogvita szempontjából nem relevánsak, felperes díjazási igényét nem érintik. A kapitányságvezetői feladatok a kinevezése szerinti beosztásába nem tartoznak. Hivatkozott a Kúria Mfv.10.179/2011/4. számú döntésére. Álláspontja szerint az alperes szabadon csak egy adott munkakörön, beosztáson (esetében az osztályvezetőin) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. Az alperesi eljárást elfogadva ugyanis teljesen kiüresedne a besorolásra (a BMr2. 2.számú melléklete), az illetményre (Hszt. 5. és 6. számú melléklete) és a Hszt. 71.§-ra vonatkozó szabályozás. A következetes bírói gyakorlat alapján az alperesi állásponttól eltérően érvelése szerint a 30 napos időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni, jelen esetben a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta a 30 napot, ekörben téves az alperes egybefüggőségi feltételre hivatkozása is.

[19] Hivatkozott arra, hogy a többletmunkája ellentételezésének megbízási díj jogcímén történő helyességét, s annak mértékét az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül határozta meg. Az alperes a megbízási díj mérséklése körben nem hivatkozott konkrét jogszabálysértésre, pedig a megbízási díj alkalmazandó mértékét több BM rendelet is érinti, annak vizsgálendő szempontjait meghatározva (BMr1.). Felhívta a figyelmet a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35.§ (6) bekezdése alapján arra, hogy a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71.§ (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni.

[20] Másodfokú perköltségét az elsőfokú ítéletben megállapított jogtanácsosi munkadíj közel felében, vagyis 70.000 forintban jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[21] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[22] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[23] A másodfokú bíróság mindenekelőtt utal arra, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezésében anyagi jogi jogszabálysértésen kívül eljárásjogi jogszabálysértést nem kifogásolt, ez azt eredményezte a fellebbviteli eljárásban, hogy a Fővárosi ítéltábla az alperes által fellebbezésében megjelölt anyagi jogszabálysértések körében vizsgálódhatott, az eljárási jogi jogszabályok helyes alkalmazása, tehát a bizonyítékok megfelelő értékelése, a tényállás megállapítása a másodfokú eljárásban nem volt vizsgálható.

[24] A másodfokú bíróság tehát a megállapított tényállásból kiindulva vizsgálta a Hszt. 71.§-nak a perbeli jogvitában való helyes értelmezését.

[25] Az alperes a fellebbezésében a felperesi igényt jogalapjában vitatta, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtésre, hogy a felperes jogosult a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra, illetve a 30 napos feladatellátás megvalósulása esetén kétségbe vont a megbízási díjra való jogosultságot is. Ugyanakkor azt az alperes nem vitatta, hogy a felperes a kapitányságvezető távollétében és szolgálatban léte alatt – egyéb teendői miatti elfoglaltságakor - feladatait rendszeresen ellátta, azonban, álláspontja szerint, ezeknek a feladatoknak a teljesítése nem a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti, a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkör, nem többletfeladat, ezért megbízási díj a felperes részére nem volt megállapítható.

[26] A Hszt. 71.§ (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest osztályvezetői beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71.§ (5) bekezdés].

[27] A Kúria a Hszt. 71.§ (1) bekezdésének c) pontja értelmezése során korábban több határozatában (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Mfv.II.10.516/2017/4. – BHGY K-MJ-2018-306, Kf.VII.39.247/2020/4. – BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-685, Kf.VII.39.523/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-744) kifejtette, hogy a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. A munkáltatónak azonban az a joga, hogy a felperest az osztályvezető beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71.§ (5) bekezdés].

[28] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú szabályzatával rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával az állománytáblában rendszeresített beosztás (a munkakör) keretein belül határozhatja meg (sorolhatja fel) azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat. A következetes bírói gyakorlat szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását” (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Mfv.II.10.516/2017/4. – BHGY K-MJ-2018-306, Kf.VII.39.247/2020/4. – BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-685, Kf.VII.39.523/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-744). Helytállóan hivatkozott a felperes a peres eljárás során arra, hogy az alperes csak a kinevezése szerinti munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba a más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építheti be. Az elsőfokú bíróság ítéletében jogszabálysértés nélkül rögzítette, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott (felsorolt), a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatok, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat az alperes a felperes munkaköri leírásában, illetve a kapitányság ügyrendjében rögzítette-e vagy sem.

[29] Az alperesnek az adott beosztásba (kapitányságvezető) sorolható feladatokat előíró kötelező jogi norma hiányára alapított érvelése sem volt elfogadható, mert a két beosztás feladatai – általa sem vitatottan – elkülönülnek, a munkaköri leírásban tehát a fentebb kifejtettek szerint csak a beosztáson belül ellátandó feladatok részletesebb leírására kerülhet sor.

[30] A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. – BHGY K-KJ-2021-680, Kf.VII.45.155/2021/6. – BHGY K-KJ-2022-785 stb.) azt is kimondta, hogy a Hszt. 71.§ (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illethette meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést számára, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben ugyanis nem tartozott az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen elvégzett további tevékenység, az többletfeladatnak minősül.

[31] Nem állapítható meg jogsértés a Hszt. 71.§ (6) bekezdésének alkalmazása tekintetében sem. Ez a szabály mindössze annyit tartalmaz, hogy a megbízási díj a harminc napot meghaladó megbízás esetén visszamenőleg, a megbízás első napjától jár, amelyből nem vonható le az a következtetés, hogy a megbízási díj kifizetését a jogalkotó csak a folyamatos, 30 napot meghaladó megbízás esetén tette kötelezővé (Kf.VII.45.117/2022/4. – BHGY K-KJ-2022-1176).

[32] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan értékelte azt, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti osztályvezetői beosztásához tartozó feladatok voltak.

[33] Az alperes fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróságnak a megbízási díj mértéke megállapításával összefüggésben kifejtett álláspontját is, ezzel összefüggésben azonban eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg és a megbízási díj mértékének megváltoztatására vonatkozó határozott kérelmet sem terjesztett elő, csupán a jogalap hiányára utalt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés vizsgálatának korlátjaira tekintettel ebben a körben nem vizsgálódhatott [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont]. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróságnak a munkáltató mulasztása miatt elvégzett ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegszerűségi eredményre vezettek volna. Ugyanígy nem jelölt meg jogszabálysértés a középídőtől járó kamat és az álláspontja szerint túlzott mértékű perköltség tekintetében sem, ezért a másodfokú bíróságnak ezen összegszerűségek tekintetében sem kellett vizsgálódnia.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[35] A másodfokú bíróság a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81.§ (1)-(2) bekezdéseire, 82.§ (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4.§ (1) bekezdésére és 3.§ (5)-(6) bekezdésére figyelemmel az igényelt összegtől eltérően, a pertárgyértékre figyelemmel (annak 2,5 %-ához közelítően) 35.800 forintban állapította meg.

[36] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5.§ (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 39.§ (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46.§ (1) bekezdésében szerint számított 114.404 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95.§ (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102.§ (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[37] Az alperes névváltozása az Alaptörvény 2023. január 1. napjával hatályba lépett tizenegyedik módosítás F) cikk (2) bekezdésén és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 25.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró